

Urbana, katerega izvirno šegavost je izkušal semtertje posnemati. Celih triinpetdeset stanovskih pesem smo našli v tej zbirki — pač mnogoštevilna izbira. Skoro vsak je nekaj dobil. Tudi pesnika je prišel g. Vaziljev med „stanove“ in mu podtaknil sledeče verzice:

Mi vemo, kaj vse je na zemlji hudó,
mi vemo, kaj pravi se: to je lepó;
najrajši o samem trpljenju pojemo,
pred sabo vse črno, kot v dimniku zremo.
In mnogi zvestó vse verujejo nam,
nesmrten spomin prerokujejo nam.
Če Bog za laži nam ne da oproščenja —
to sodnji bo dan še o nas govorjenja...

(Str. 35.)

Gosp. Vaziljev je hotel kratko označiti zlasti posamezna rokodelstva. To se mu je večinoma dosti dobro posrečilo. Vsakdo bo z veseljem prebiral to zbirko, ker veje iz nje pristen domači duh, kolikor se ga je še ohranilo v domačem obrtnem delu vkljub nasprotnim vplivom modernega časa.

L.

Pouk krščanskim staršem. — Po nemški knjigi obdelal Frančišek Bleiweis, župnik v Lešah. — Daruje svojim vernikom za novo leto † Anton Bonaventura, škof. — Ljubljana 1903. Založil škof ljubljanski. Tiskala „Zadružna tiskarna“.

Ta knjiga je nov dokaz apostolske gorečnosti našega škofa. V 10.000 iztisih jo je dal Presvetli natiskati; vsaka župnija dobi po 25 do 30 izvodov, kateri naj se kot novoletni dar razdelé med najmlajše matere v župnijah, da knjigo prečitajo, potem pa sosednjim hišam izposodijo. Zlata knjiga je to! „Vsi najpotrebnejši nauki, kako treba za otroke skrbeti koj od začetka pa do časa, da si svoj poklic izberó, se v tej knjižici mično razlagajo.“ Zares, zelo mično in poljudno! Gospod prireditelj piše tako lepo po domače, da se knjigi prav nikjer ne pozna, da je tujega izvora. Zato upamo, da jo bodo naši dobri slovenski starši prebirali z največjim veseljem in se z zanimanjem učili iz nje one velike in dalekosežne umetnosti, ki se ji pravi — dobra vzgoja otrok. Zlasti še, ker je v knjigi vse natreseno polno koristnih zgledov, katerih veliko število je vzeti iz našega domačega življenja, kar dela knjigo še posebno zanimivo in prikupno. Na čelu knjigi je lepa podoba sv. Družine po obliki Ittenbachovi. To prvo izdanje je — kakor omenjeno — novoletni dar Presvetlega. V drugem natisku, če bi ga bilo potreba — kar srčno želimo — bi stal izvod kake pol krone. Knjiga obsega v osmerki 148 strani pouka o vzgoji in 5 strani lepega uvodnega nagovora knezoškofovega do katoliških staršev, ženinov in nevest.

Dr. M. O.

Didon, Jezus Kristus. Tretji zvezek. Iz francoskega prevel P. Bohinjec. Izdal dr. Anton Jeglič, knez in škof ljubljanski. V Ljubljani. 1903. Cena broš. 1'20 K, v platno vezano 2 K 20 h.

Sloveče Didonovo delo v slovenskem prevodu je s tem tretjim zvezkom dovršeno do „dodatkov“, ki jih bo prelagatelj zbral v poseben snopič. Ko je Didonova knjiga v francoskem izvirniku leta 1890. prvič prišla v svet, je dosegla čreznavađen uspeh: v dveh mesecih je bilo 18.000 izvodov v rokah francoskega naroda, in v malem času so jo preložili skoraj v vse evropske jezike. Odkod ta uspeh? — Moderni človek je našel v Didonovi knjigi z vedo in kritiko utemeljen odgovor k velikemu vprašanju, ki je danes prav tako aktualno, kakor je bilo pred XIX. stoletji, — in bral je ta odgovor v jeziku, kakršnega sam govori, in v obliki, ki mora ugajati tudi najbolj tenkočutnemu okusu.

Veliko in vedno aktualno vprašanje, kateremu odgovarja Didonova knjiga, pa slóve: „Kaj se vam zdi o Kristusu?“ — Odgovor k temu vprašanju sega najgloblje v življenje vsakega človeka posebe, a prav tako tudi v življenje družin in držav, v življenje narodov, vsega človeštva; in zato ne more nihče mimo tega vprašanja iti indiferentno dalje. Vsakdo hoče slišati odgovor, in sicer določen in jasen odgovor. Odgovoril je k velikemu vprašanju pred devetnajststo leti prvak med apostoli, ki je rekel: „Ti si Kristus, Sin živega Boga.“ Krščanstvo je verovalo v ta odgovor več kot osemnajsto let. Prišli pa so Renan, Strauss, Baur, nastopili so racionalisti XIX. stoletja in začeli boj zoper Kristusa — Boga. S svojimi spisi so v mnogih srcih, če ne docela podrli, pa vsaj omajali vero v božanstvo Kristusovo; dušo velike množice izobraženih je otroval dvom.

Za to družbo, ki je vzrastla v ozračju, prepojenem z verskimi dvomi, je napisal Didon svojo knjigo: Jezus Kristus. Z bogatim zgodovinskim in zemljepisnim, modroslovnim in bogoslovnim znanjem brani pisatelj prvo in temeljno resnico vsega krščanstva: Jezus Kristus je Bog in človek, Odrešenik človeškega rodu. Brez Kristusa ni sreče za človeštvo. On, ki je preustvaril stari svet, more ozdraviti tudi moderno družbo; zakaj „Jezus Kristus je isti včeraj in danes in vekomaj“.

To je glavna misel, na kateri se snuje Didonovo delo. V podrobnih, razpornih eksegetičnih vprašanjih so ocenjevatelji pač prerekli pisatelji nekatere stvari; vsi pa so edini v sodbi, da ima Didonova knjiga nenavadne